

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193 Τμηθῶν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐκθετα δραχμαὶ 100. Ἐξώ-
τερικον δραχ. 55. Τριμηνιον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διακτμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξῆμενοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐνοῦποσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 19 Μαρτίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 18

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Γύρισε τὸ κεφάλι σου, γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπῃς καὶ τότε θὰ τὸ εἰπῶ. Καὶ νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσῃς σὲ κανέναν; ἔ Τόμ; μοῦ τοῦ ὑπόσχεσαι;

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, Μπέκυ, δὲν θὰ τὸ πῶ ποτὲ σὲ κανέναν!

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔστριψε τὰ κεφάλι του, ἐκείνη πήγε κοντὰ του καὶ ψιθύρισε τὴν ἴδια φράση.

Ἵστερὰ πῆδησε μακριὰ του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στὰ θραυγία σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν, κι' ὁ Τόμ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω της. Στὸ τέλος βρήκε καταρῦγιο σὲ μιὰ γωνιά κι' ἐκεῖ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν ἄσπρη τῆς ποδιά. Ὁ Τόμ πήγχε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴν κάνεις ἔτσι, Μπέκυ, πάσι πέρασε, αὐτὸ ἦταν ὄλο-ὄλο.

Ἐκείνη ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὴν ποδιά της, ἀγὰ-αγὰ ἕως ὑποχώρησε καὶ ἄφησε τὰ χέρια της νὰ πέσουν. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ξαναμμένο καὶ κατάκοκκίνο.

— Λοιπόν, τῆς εἶπε ὁ Τόμ, βλέπεις, αὐτὸ ἦταν. Τώρα ἕως δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆς ἄλλον ἀπὸ μένα, ποτὲ στὴ ζωὴ σου, κατάλαβες;

— Ὅχι, δὲν θὰ παντρευτῶ ἄλλον, μὰ οὔτε σὺ κάνεις νὰ παντρευτῆς ἄλλην ἀπὸ μένα.

— Ἐ, φυσικά, αὐτὸ νὰ λέγεται. Καὶ πάντοτε ἔταν πηγαίουμε στὸ σπίτι ἢ ἐρχόμαστε στὸ σχολεῖο πρέπωμαξί μου νὰρχεσαι, καὶ στὸ παιχνίδι πάντα νὰ εἶσαι μὲ τὸ δικό μου μέρος—ἔτσι κάνουν ὄλοι ὅσοι εἶναι ἀρραβωνιασμένοι.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι πολὺ ὠραῖο, αὐτὸ δὲν τῶξερα.

— Μὰ ἔταν σοῦ λέω πῶς εἶναι πειρήφημα. Νά, ἐγὼ καὶ ἡ Ἄννα Ἀώρεντς,

Ἄου μᾶτια ἀνοιγμένα διάπλατα ἀπ' τὸν τρόπο καρφώθηκαν ἐπάνω στὸν Τόμ καὶ τοῦ φανέρωσαν τὴν γκάφα του. Σταμάτησε σαστισμένος.

— ὦ, Τόμ, πρὶν ἀπὸ μένα λοιπὸν εἶχες ἀρραβωνιαστῆ καὶ μ' ἄλλην;

— Μὴν κλαῖς, Μπέκυ, τὴν παρηγοροῦσε ὁ Τόμ. Ὅποτε μὲ νοιάζει πιά γι' αὐτήν.

— Ὅχι, Τόμ, ὄχι, ἐοῦ ὁ ἴδιος τὸ ξέρεις πῶς σὲ νοιάζει ἀκόμη.

Ὁ Τόμ προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, μὰ ἐκείνη τραβήχτηκε ἀπὸ κοντὰ του, γύρισε τὸ κεφάλι της κατὰ τὸν τοίχο καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαραξικάρδια. Ὁ Τόμ δοκίμασε ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ τὴν μαλακώσῃ μὲ

παρηγορητικὰ λόγια, ἀλλὰ οἱ κόψεις του πήγχαν χαμῆνοι. Τότε κι' ἐκείνος κατὰλαβε πῶς ἡ ὑπερηφάνειά του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πιά ἄλλους ἐξευτελισμούς, σιωπηλὸς στράφηκε κατὰ τὴν πόρτα καὶ βγήκε ἔξω.

Στάθηκε ἐκεῖ λίγη ὥρα ἐνήσυχος καὶ στενοχωρημένος καὶ κρυφοκοιτάζοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἡ Μπέκυ μετανοήσῃ καὶ τρέξῃ ἀπὸ πίσω. Μὰ ἐκείνη δὲν ἐρχόταν. Τότε ὁ Τόμ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται μήπως εἶχε ἐκείνος τὸ ἄδικο. Τοῦ κἀστίζε βέβαια νὰ κάνῃ αὐτὸς τὸ πρῶτο βῆμα μὰ ὡστόσο ὠπλισθηκε μ' ὄλο τὸ ἀνδρικό του θάρρος καὶ μπήκε πάλι μέσα. Ἡ Μπέκυ στεκόταν ἀκόμη μὲ τὸ πρόσωπό γυρισμένο στὸν τοίχο κι' ἐκλαιγε. Ἡ καρδιά τοῦ Τόμ σφίχτηκε ἀπὸ λύπη.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γερμανίδες μαθήτριες ζωγραφίζουν ζωὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὁ ἓνα Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Βερολίνου

Πήγε κοντά της κι' είπε διαστακτικά.

— Μπέκυ, εγώ στ' αλήθεια δέν δίνω μια πεντάρα για καμμιάν άλλη.

Καμμιά απάντηση, μόνο λυγμοί ακράτητοι.

Τότε αποφάσισε ο Τόμ κι' έβγαλε απ' την τσέπη του τόν πολυτιμώτερό του θησαυρό — τόν μπρούτζινο κεφαλάκι μιας παλιάς τοιμπέδας της φωτιάς. Τό έβαλε μπρός στα μάτια της Μπέκυ και της είπε με τήν πιό γλυκειά παρακαλεστική φωνή του :

— Για κοίτα το τούτο, Μπέκυ, θέλεις νά σου τό δώσω ;

Μά εκείνη χωρίς καν νά καταδεχτή νά τού ρίξη μια ματιά, έσπρωξε τόν θησαυρό τού Τόμ με τόν χέρι της και τόν πέταξε μακριά. "Ε, αυτό πιά ήταν πάρα πολύ. "Αμίλητος ο Τόμ έφυγε από κοντά της και βγήκε από τόν σχολείο. "Έτρεχε όσο μπορούσε πιό μακριά, κατά τούς λόφους με τήν απόφαση νά μήν ξαναγυρίσει πιά σχολείο εκείνη τήν ημέρα. Τότε όμως συναισθάνθηκε και η Μπέκυ τί είχε κάνει. "Έτρεξε στην πόρτα κοίταξε δεξιά και αριστερά, μα δέν τόν είδε πουθενά, κατέβηκε στην αυλή, μα είχε γίνει άφαντος.

— Τόμ, Τόμ, έλα πίσω, Τόμ ! φώναζε όσο δυνατότερα μπορούσε.

Έτρωσε τ' αυτί της και περίμενε με αγωνία, αλλά καμμιά απάντηση δέν ήρθε γύρω της βασιλευσε ή σιωπή κι' ή μοναξιά. Δέν της έμενε λοιπόν τίποτε άλλο παρά νά ξαναρχίσει νά κλαίη, μα έν τή μεταξύ είχε φθάσει ή ώρα ν' αρχίσει τόν απογευματινό μάθημα και τά παιδιά σιγά-σιγά γέμιζαν πάλι τόν σχολείο. Τότε αναγκάστηκε νά κρύψει τόν πόνο της και νά σηκώσει τόν σταυρό ένός ατέλειωτου μαρτυρικού απογευμάτος, χωρίς νά έχη ούτε μια φίλη μέσα σέ όλους εκείνους τούς ξένους για νά μοιρασθώ μαζί της τόν καυμό της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο Τόμ έτρεχε εδω κι' εκεί στα στενωπόκκακα ώσπου εγγύτισε από κάθε συναπάντημα που θά μπορούσε τυχόν νά είχε με κανένα από τά παιδιά που πήγαιναν στό σχολείο. "Γοτερα πέρασε τόν ρυάκι και σέ μισήν ώρα βρισκόταν πίσω από τόν σπιτι της χήρας Ντούγκλας, έπάνω στό λόφο, που από κεί μόλις ξεχώριζε τόν σχολείο κάτω στην κοιλάδα. Ο Τόμ μπήκε μέσα σ' ένα πυκνό δάσος, άνοιξε με κόπο δρόμο ανάμεσα στους θάμνους και κόνισε κάτω από μια χοντρή βαλανιδιά. Δέν φυσούσε ούτε πνοή. Η πύρα τού μεσημεριού είχε κάνει ακόμη και τά πουλιά νά στα-

ματήσουν τόν καλαϊδισμό τους. Η ψυχή τού Τόμ ήταν βυθισμένη σέ ξφατη μελαγχολία και τά αισθήματά του βρισκόνταν σέ απόλυτη άρμονία με τόν περιβάλλον του. Τού φαινόταν πώς ή ζωή είναι ένα άδύνατο φορτίο και σχεδόν ζήλευε τόν Τζίμμου Χότζες που λίγο καιρό πριν είχε γλυτώσει από τόν φορτίο αυτό. "Αχ, άν τουλάχιστον ο έλεγχός του ήταν καλός, με πόση ευχαρίστηση θ' αποχαιρετούσε αυτόν τόν άθλιο κόσμο!

"Αχ αυτό τόν κορίτσι ! Τό κάτω κάτω τί της είχε κάνει ; Τίποτε ; Τίποτε. Αυτός της φέρθηκε με τόν καλύτερο τρόπο κι' αυτή τόν μεταχειρίστηκε σάν σκύλο, ναί στ' αλήθεια σάν σκύλο ! Μά θά τόν μετάνιωμε μια μέρα, όταν θά ήταν πιά πολύ άργά. "Αχ νά μπορούσε νά πεθάνη, τουλάχιστον για ένα ώρισμένο διάστημα !

Μά ή έλαστική καρδιά τών παιδιών δέν μπορεί νά κρατήσει πολλήν ώρα μεγάλο βάρος επάνω της. "Ετσι, χωρίς κι' ο ίδιος νά τόν καταλάβη ή σκέψη του σιγά-σιγά ξαναγύρισε στό πράγματα αυτής της γήινης ζωής. "Αν, άντι νά πεθάνη έπαιρνε τά μάτια του κι' εξαφανιζόταν χωρίς νά ξέρη κανείς πού πήγε ; "Η άν έφευγε μακριά, σέ ξέρες χώρες, πέρα από τίς θάλασσες και δέν ξαναγύριζε πιά ποτέ ; Τού ξαναήρθε στό μυαλό ή σκέψη νά γίνει παλιάτσος, μα τήν έδιωξε με άηδία. Τά σκέτσα και τ' άστειτα και τά παρδαλά κοστούμια ήταν τώρα όλότελα άταίριαστα με τήν ψυχική του κατάσταση και τού φάνηκαν σάν προσβολή όταν παρουσιάστηκαν μπροστά του τήν ώρα που αυτός άνειρευόταν δάφνες και μεγαλύτερα. "Οχι, θά γινόταν στρατιωτικός και θά γύριζε πίσω ύστερα από πολλά χρόνια διαφροστεφανωμένος κι' ένδοξος. "Αχ πώς θά τόν ζήλευαν τότε οι σημερινοί συμμαθητές του !

Θά έσκαζαν από τόν κακό τους ! Μά όχι, θάκανε κάτι πιό μεγαλύτερο ακόμη απ' αυτό ! Θά γινόταν πειρατής ! Αυτό ήταν ! Τώρα είδε τόν μέλλον του καθαρό μπροστά του, λαμπρό και άκτινοδόλο ! Πώς θά γινόταν τόννομά του ξακουστό σ' όλον τόν κόσμο και θά έκανε τούς ανθρώπους νά τρέμουν ! Πώς θά έσχιζε περήφανα τίς θάλασσες με τόν κατάμαυρο τρικάρτο καράβι του ; Τόν «Δαίμονα της Τρικυμίας» με τήν πειρατική σημαία ύψωμένη στό κατάρτι ! Κι' ύστερα, όταν θά έφθανε πιά στην μεγαλύτερή του δόξα—πώς θά έρχόταν μια μέρα ξαφνικά στό χωριό του και θά έμπαινε στην εκκλησία, μαύρος και ήλιοκαμμένος, με τόν μαύρο βελουδένιο τού σακκάκι, με τά πλα-

τεία του παντελόνια, τίς ψηλές του μπότες, τόν κόκκινο ζωνάρι στό μέση απ' όπου θά ξεπερδωναν τά πιστόλια του κι' ένα πλατό καπέλλο στό κεφάλι στολισμένο με φτερά—και τότε θά άνοιγε μπροστά τους διάπλατη τήν μαύρη σημαία με τήν κροκεφαλή και θ' άκουγε μ' άπεριγραπτή ήδονή νά μουρμουρίζουν ε-λοι : «Είναι ο Τόμ Σίγερ, ο πειρατής, ο τρόμος τών θαλασσών».

"Ήταν πιά αποφασισμένο. Αυτό θάκανε ! Θάφευγε κρυφά από τόν σπιτι του και θά πήγαινε νά βρη τόν προορισμό του. Αύριο κι' άλλος θά τόν έδαζε σέ πράξη. "Έπρεπε όμως νά αρχίσει από τώρα τίς προετοιμασίες.

Τή στιγμή εκείνη άντήχησε από μακριά ο ήχος μιας τενεκεδένιας τρομπέτας. Εύθως ο Τόμ πέταξε τόν σακκάκι του και τόν πανταλόνι του, ζώστηκε τίς τράντες του στό μέση, παραμέρισε κάτι ξερόχορτα που έκρυβαν τήν κουφέλα τού δέντρου, έβγαλε από μέσα ένα τόξο, σάιτες, ένα ξύλινο σπαθί και τήν τρομπέτα τή δική του—και ώρμησε ξυπόλυτος, ένθω τόν ποικάμισό του άνέμιζε στόν άέρα. Κάτω από μια μεγάλη βαλανιδιά σταμάτησε, σάλπισε γι' απάντησή κι' αυτός με τήν τρομπέτα του και κοίταξε γύρω του βλοσυρά σ' όλες τίς μεριές. Ψιθυριστά έδινε συμβουλές στην συμμορία του, που μόνον στην φαντασία του υπήρχε.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

—Ανέβα άπάνω στην καράκλα, Πάρε για γκέμια τόν σκουίνι, Είμαι ή βασιλοπούλα ή Θέλιλα Κι' είσαι ο άμαξάς, που μ' οδηγεί...

Πίσω μας κάθεται ή αδερφοπούλα, Πριγκίπισσα κι' αυτή τρανή ! Φορεί μια κόκκινη κουκούλα, Κρόβει τήν ύψη μή φανή...

Τραβούμε οι τρεις μας σέ ταξίδι, Ταξίδι μέσα στόν Καιρό, Μία φαντασία τρελλή μάς δίδει Για νά πετάμε ένα φτερό.

—Χτύπα τόν καρπουσί σου !. Η δύση Πρίν μός προφτάσει Κι' ή νυχτιά Τους πέλους της προτού νά λύση Και ρίξει γύρω της γητεία !.

Πηγαίνουμε προς τούς Αλώνες Νά βρούμε άθάνατο νερό Πού τόν φυλάει τρεις Γοργόνες Μόν' μ' ένα μάτι φλογερό !.

—Μή τρέμεις. Κι' έχεις τή μαρούλα. Νικάει τίς μάγισσες κρυφά. Για σένα και τήν αδερφοπούλα Καθένα κίνδυνό άψηρά.

—Χτύπα τόν καρπουσί σου ! Χτύπα !. Τί ; Μού νουτάτασε, μικρά ;. "Ε, μή θυμάστε τί σας είπα... Παιχνίδι, έν' όντιμο ;... Χαρά ;... ΑΛΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ (Ν. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΠΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΤΑΒΤΟΙ

Αγαπητοί μου,

ΠΙΝ έβθουν ακόμη τά ποθητά χελιδόνια, δυό άλλα «πετούμενα» μός αναγγέλλουν τήν άνοξη : τά μπαλόνια ή χαρταετοί. Τίς πρώτες αϊθρίες ήμέρες, τίς πρώτες γλυκειές βραδυές, μετά τά χιόνια, τίς βροχές, τούς άνέμους και τίς δριμύλες τού χείμωνα, βλέπουμε ξαφνα και τούς πρώτους χαρταετούς νά παιγνιδίζουν στό γαλάζιο τούρανο και τά πρώτα μπαλόνια νάναβαίνουν φωτεινά στό σκοτεινά ύψη. Είναι από τά πιό αγαπημένα παιγνίδια τών παιδιών, μα και τών μεγάλων. Γιατί κι' οι μεγάλοι γουστάρουν τόν θέαμα και πολλές φορές βοηθούν τά παιδιά στην κατασκευή και τήν άνύψωση—που και τά δυό δέν είναι τόσο εύκολα... Βλέπω απ' τόν παράθυρό μου μια μεγάλη και ψηλή ταράτσα. Στόν ήλιο που τήν πλημμυρίζει—είναι άπομεσήμερο—δυό-τρια παιδιά καταγίνονται νά ύψώσουν έναν πελώριο χαρταετό με τά έθνικά χρώματα. "Ενας μεγάλος—ίσως ο πατέρας τους—τά παραστέκει, τά βοηθεί, τά οδηγεί και... τά μαλώνει. Κι' όταν τόν χάρτινο πουλί με τήν μακριά και φουντωτή ουρά άνεβαίνει και χάνεται σχεδόν στό μεσοόρανα, κοντά στό παιδιά που χοροπηδούν και ξεφωνίζουν από χαρά, βλέπω και τόν μεγάλο με σηκωμένο τόν κεφάλι νά τόν παρακολουθή γελαστός στό άναέριο ταξίδι του... Πρίν από δυό-τρεις ήμέρες, στόν ουρανό τού δειλιού είδα μια χλωμοκοκκινωπή σφαίρα που μου φάνηκε μια στιγμή σά φεγγάρι. Ήταν ένα μπαλόνι, που ποιος ξέρει από παιά μακρινή ταράτσα ή πλατείτσα τόν είχαν αφήσει νά πετάξη παιδιά πάλι μαζί με μεγάλους...

"Αλλά ύστερ' από τίς πρώτες καλές ήμέρες, τά «πετούμενα» αυτά λιγοστεύουν ή εξαφανίζονται όλοτε-λα. Γιατί έπεμβαίνει ή Αστυνομία. Σήμερα κιόλα διάβασα στην εφημερίδα πώς απαγορεύεται άδστηρως ή άνύψωση χαρταετών κοντά σέ ήλεκτρικά σύρματα, γιατί μπορεί νά μπλέξουν σ' αυτά και νά γίνουν δυστυχήματα. "Αλήθεια, ένας χαρταετός που θά μείνη μπλεγμένος στό ήλεκτρικό σύρμα, μπορεί νά φέρη διακοπή τού ρεύματος, κι' άν τόν παιδί κρατή ακόμη τόν σπάγγο του, νά κεραινοβολή και νά μείνη νεκρό. Κι' επειδή ήλεκτρικά σύρματα—«εναέριες γραμμές» όπως τόν λέει ή αστυνομική άπαιτη—δύπρχουν σ' ά-

λη τήν πόλη, οι χαρταετοί έξορίζονται στίς έξοχές όπου δέν έχει φτάσει ακόμη ο έυεργετικός κι' επικίνδυνος ήλεκτρισμός. "Όσο για τά μπαλόνια, αυτά πιά απαγορεύονται παντού. Γιατί όταν πέφτουν άναμμένα—πράγμα που συμβαίνει συχνά— μπορεί νά προκαλέσουν πυρκαϊά και σέ σπίτια, και σέ καλύδες, και σέ θημωνιές, ακόμη και σέ δάση.

Νά λοιπόν δυό παιδικές χαρές που παρουσιάζουν τόσο μεγάλους κίνδυνους κι' απαγορεύονται για τήν ασφάλεια και τών παιδιών που παίζουν και τών μεγάλων που βλέπουν... Κι' ετι συμβαίνει με τά μπαλόνια και τούς χαρταετούς, συμβαίνει δυστυχώς, και με πολλά άλλα όφρατα και διασκεδαστικά πράγματα σ' αυτό τόν κόσμο. Κι' όταν ακόμη δέν απαγορεύονται έντελώς, περιορίζονται, για νά μή γίνεται ή κατάχρηση εκεί-

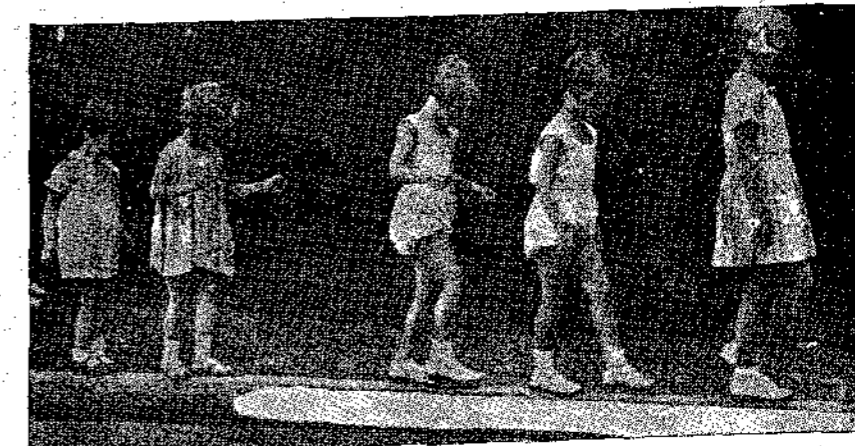
νη που βλέπτε. Παράδειγμα τά πυροτεχνήματα. Πόσο διασκεδάζουν τά παιδιά νά ρίχνουν στράκες, βαρελότα, ρουκέτες, καντηλομάνες και τά λοιπά πολύχρωμα και πολύκροτα πυροτεχνηματάκια. Μά τάφηνουν ; Κινδυνεύουν νά καούν και νά κάψουν. Πόσο διασκεδάζουν επίσης νά χορεύουν, νά παίζουν τένις, νά κάνουν γυμναστική, νά βλέπουν θέατρο και κινηματογράφο, νά διαβάζουν ακόμη τερπνά βιβλία. Μά τάφηνουν ; "Ω, πολύ λιγώτερο απ' όσο θά ήθελαν ! Γιατί ή κατάχρηση βλέπτε. "Αμή τά νόστιμα φαγιά, τά όφρατα γλυκύσματα ; Ποιος αφήνει τόν παιδί νά φάη όσα θέλει ; Μά και τόν μεγάλο. Γιατί δέν είναι μόνο ή μαμά που απαγορεύει, είναι κι' ο γιατρός. "Όλα μπαλόνια και χαρταετοί σ' αυτό τόν κόσμο. Τί νά γίνει ; "Υπομονή... Σας άπαξόμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πέντε κοριτσάκια, ή "Αννα, ή Μίνα, ή Πόπη, ή Φιφή κι' ή Μπεμπέκα, αδερφοξάδερφα, βρήκαν στην αυλή ένα στρογγυλό και γλυστερό δοκάρι, και βάλθηκαν νά περπατούν επάνω του για διασκεδάση. Είναι πολύ δύσκολο. Σέ κάθε βήμα γλιστρούν, πέφτουν, ξαναεβαίνουν και ξαναπέφτουν και ξαναρχίζουν. Η "Αννα, που σά μεγαλύτερη, τά καταφέρνει πιό καλά, φωνάζει στίς άλλες :

— Προσέχετε !. Πρέπει νά κρατήτε τήν Ισορροπία... "Αλλοιώτικα πέφτετε... "Αλλοιώτικα πέφτετε... Δέν βλέπετε μένα ; — Μά δέν βλέπουμε νά κρατάς τίποτα έσύ ! άπαντά ή Μπεμπέκα. Τί

είναι αυτή ή Ισορροπία που πρέπει νά κρατούμε ; Καμμιά βέργα ; ή ποδιά μας ; τόν φουστάνι μας ;

Οί άλλες γελούν. — Μά δέν άκουσες ποτέ σου «ισορροπία» ; τίς λέει ή "Αννα. Δέν είναι ούτε βέργα, ούτε μπαστούνι, ούτε τίποτα. "Ισορροπία είναι νά μπροής νά στέκεσαι και νά περπατάς, χωρίς νά γέρνεις ούτε δεξιά ούτε αριστερά. "Αμα γέρονεις πέφτεις. Και τότε λέμε πώς δέν κρατείς ή πώς χάνεις τήν Ισορροπία. Κατάλαβες τώρα ; — Κατάλαβα, λέει ή Μπεμπέκα. Η «ισορροπία» λοιπόν δέν είναι παρή ένας άερας. Οί άλλες γελούν περισσότερο.

— Γιατί άερας ; ρωτά η "Αννα"
— Μ' άφου λές πώς δέν είναι τίποτα ; άπαντ' η Μπεμπέκα. Τό τίποτε δέν είναι άερας ;

— Ούτσόσο, μέ την προσπάθεια που κάνουν να μη γέρονουν δεξιά κι' αριστερά, κι' όταν γέρονουν από τόνα μέρος, να γυρίζουν άμέσως από τόλλο, τό κοριτσάκια καταφέρνουν να περπατούν πάνω στο στρογγυλό και γλιστερό δοκάρι, χωρίς να πέφτουν. Στο τέλος τό κατορθώνει κι' η Μπεμπέκα. Και ένθουσιασμένη φρονιάζει :

— Νά, έμαθα κι' εγώ να κρατώ την ίσορροπία, χωρίς... να κρατώ τίποτα !

Και τό παιχνίδι εξακολουθεί.

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

[Από τό ερχόμενο φυλλάδιο άρχίζει τό μεγάλο άνάγνωσμα : « Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ... »]

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΔΕΝ ΞΕΓΡΑΦΕΙ

ΔΑ.Γ.ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Αποφοισμένος όμως τούτη τή φορά να πάει κι' ός την άκρη του κόσμου για κείνο που γύρευε, δέν λιγοφόχησε, γιατί μέ την πίστη που είχε πάντα στο Θεό, έδωξε τό φόβο από κοντά του.

— Έδώ τσακισμένος από την κόουραση, θέλησε πριν τό περάσει να ξεποστάσει λίγο και κάθισε μισοξαπλωτά κάτω από ένα δέντρο.

— Έχει σιγά, σιγά ένας γλυκός ύπνος τούκλεισε τό μάτια του κορμιού του.

— Τά μάτια όμως τής ψυχής του άνοιχτήκαν διαπλατα και είδε μ' αύτά, πώς όλος εκείνος ό γύρο τόπος, λούστηκε μέσα σ' ένα γλυκό φως.

— Έπειτα, πώς από την κορυφή μεγάλου βουνού κατέβαινε άνάλαφρα ένας άνθρωπος ντυμένος με κάτασπρα φορέματα, που είχαν την λάμψη τής άστραπής.

— Πάνω από τό κεφάλι του ήταν ένα ελόχρυσο στεφάνι, που έλαμπε από τόσο δυνατό φως, λές και έβγαίνε από δέκα ήλιους.

— Άμέσως, σαν μαγνητισμένος τραθήχηκε άθελά του κατά τον δόλωφοτό άνθρωπο, που είχε κατεβή στην γη και δέν ήταν άλλος από τον Χριστό και γονάτισε μπροστά του εύλαθνητικά.

— Τότε άκουσε μία γλυκειά φωνή, πού γλυκειά από φαλιμβία άγγέλων να τό λέη :

— Καλώς μου τον, είδα με τί πίστη και άφοσίωσι, έξεκίνησες για τό θέλημα του πατέρα σου από παιδί και ζητώντας να με βρης έγεινες εικόσάχρονο παλληκάρι.

— Για να τελειώση τό άτέλειωτο ταξείδι σου και να γυρίσης ήσυχος πιά στον τόπο σου κατέδηκα να σου πώ για κείνο που σ' έστειλε ό πατέρας σου να με ρωτήσης. Μάθε λοιπόν, ότι τά γραμμένα δέν ξεγράφονται, τ' αλλάζει όμως κι' αυτά κάποτε ό Θεός

για τό λόγο, που και να στον πώ, δέν θα τον καταλάβης. Μά για τον πατέρα σου που σκέφθηκε τόσο πονηρά δέν θ' αλλάξουν.

— Τό παλληκάρι καθώς άκουγε αυτά γονατισμένο μπρός στο Χριστό, έσκυψε και του φίλησε τά πόδια, ύστερα θυμήθηκε και τίς παραγγελίες που είχε γραμμένα στο χαρτί του, και ταπεινά Του τίς έδιάβασε.

— Τό τί του άπάντησε ό Χριστός, για να μη πολυλογάμε, θα τό μάθουμε από τον νέο καθώς θα τό ειπή σ' εκείνους που τούδωκαν τίς παραγγελίες περνώντας από τά μέρη τους.

— Από τή θέσι που έμεινε γονατιστός είδε ένα φωτισμένο σύννεφο να τυλίγη τον Χριστό και σιγά, σιγά νάνεβαίνη κατά τον ουρανό.

— Άμα σε λίγο άνοιξε τά μάτια του και συνεφέρθηκε στα συγκαλά του, δέν είδε πιά τίποτα γύρω του κι' άναρωτήθηκε, άντερεύτηκε ή είχε ιδεί στήληθινά τον Χριστό ; όταν όμως θυμήθηκε τί είχε άκούσει για τά γραμμένα και τί για τίς παραγγελίες, έννοιωσε σε όλο του τό κορμί μία γλυκειά ανατριχίλα και ένα άναγάλασμα στην καρδιά του, που άξιώθηκε αυτός ένας ταπεινός άνθρωπος ν' άντικρουσθή με τον Χριστό.

— Σηκώθηκε άνάλαφρα και είδε με χαρά πώς τά βράχια είχαν χαθί, τά άγκάθια είχαν γίνει εύοδιαστά λουλούδια και όλος ό γύρο τόπος ήταν ήμερωμένος γιατί δέχτηκε για λίγη ώρα τον Αυτορωτή του κόσμου.

— Σάν περάσε από τον άνθρωπο που κταγιόνταν νάδειάση τή λίμνη, τον χαιρέτησε και του ιστόρησε πώς άντάμωσε τον Χριστό και έμαθε για την παραγγελία του τούτα :

— Βρισκόμενοι στην λίμνη, έτοιμο καιρό γιατί δουλεύει δίχως όπομονή και όλο βλαστημάς και γκρινιάζει και πώς ποτέ σου δέν ειπες : Θεέ μου, μη χειρότερα, Θεέ μου.

— Μά άκόμη πού χειρότερα απ' ό,τι είμαι του άπάντησε εκείνος με θυμό. Καθώς όμως έλεγε, έτοι βρέθηκε

Ξαφνικά χωμένος στην λίμνη ως τό στήθος.

— Δέξασε, καυμένος, τό Θεό, πάφης τις βλαστημίες και λέγε μη χειρότερα, να μπορέσης να γλυτώσης από αυτό τό μαρτύριο, και άμα του ειπε έτσι, τό παλληκάρι, τον άφησε και πήρε τον όρομο του.

— Από κει έφτασε στον πύργο που καθότανε τό άντρόγυνο και φτυαρίζε τά φλουριά, τους χαιρέτησε και τους ειπε την άπάντησή του Χριστού στο ρώτημά τους.

— Άν έβαρεθήκατε να φτυαρίζετε τά φλουριά, δέν έχετε να κάνετε τίποτα άλλο, παρά να πάψετε τίς έλεημοσύνες και να τό φυλάτε σαν φυλάργυροι και τότε αυτά θα σας λιγοστεύουν ως που σιγά-σιγά θα σας χαθούν, μά δέν θα τό κάνετε γιατί είστε ψυχώπονοι.

— Άμα άκουσε αυτά, τό άντρόγυνο, έλαμψαν από χαρά τά μάτια τους και ή καρδιά τους επλημμύρησε από άναγάλασμα, επήραν τό διαόκκι του παληκαριού και τό γέμισαν ως άπάνω με φλουριά, καθώς του τούδωσαν άκούστηκε ένα φρρρ... από τή σκεπή και έγινε ένας όλόκληρος νέος σωρός στο πάτωμα από φλουριά. Τους άποχαιρέτησε και έφυγε.

— Φτάνοντας στο μοναστήρι με τους σαράντα καλογέρους τους έχαιρέτησε. Εκείνοι στην αρχή δέν τον γνώρισαν, γιατί με τά χρόνια είχε αλλάξει πολύ. Τους έδωσε γνωριμιά και τους ειπε ότι έμαθε από τον Χριστό πώς δέν χορταίνουν ψωμί, γιατί ποτέ δέν κάνουνε τον σταυρό τους και προσευχή όταν κάθονται να φάνε. "Άς γίνουν καλόκαρδοι, ψυχώπονοι, άς προσεύχονται, άς σταυρακοπιούνται και τότε με δέκα ψωμιά, όχι μόνο θα χορταίνουν μά θα τους περισσεύουν κι' όλας.

— Σάν τάκουσαν αυτά οι καλόγεροι τον παρακάλεσαν να κάτση να τον φιλέψουν.

— Μήκανε στην Έκκλησιά έκαναν παράκληση, ύστερα ξεπουρνίσαν τά ψωμιά που είχαν φουρνίσει και άμα κάθισαν να φάνε έκαναν τον σταυρό τους και έδωκαν στο παλληκάρι ένα ψωμί να τό κόψη.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Τό ξέρω, τί σας νοιάζει πώς. Και ό Γιάννης αυτός σας πλήρωσε τά έξοδα του ταξιδιού για να γυρίσετε πίσω στην Ιταλία, έτσι δέν είναι ;

— Πανικόβλητη ή Όνωρίνα δέν ήταν πιά σε κατάσταση νάπαντήση. — Καθώς βλέπετε, εξακολούθησε ό Καζιμίρ, είναι έντελώς περιττό να μου λέτε του κόσμου τίς ψευτιές. Έξρω αρκετά πράγματα εις βάρος σας. Η μικρή δέν λέγεται Δωράν και ούτε ή μητέρα της ήταν ξαδέρφη δική σας. Πήτε μου τό άληθινό της όνομα άφου τό γνωρίζετε.

— Δέν τό ξέρω. Σας τό όρκίζομαι. Όταν ό Γιάννης μου την έφερε μου ειπε πώς την έλεγαν Άνναμπέλλα Δωράν και πώς είχε γεννηθεί στον "Άγιο Φραγκίσκο. Τίποτε άλλο δέν γνωρίζω.

— Καλά, άφου μου τ' όρκίζετε άς σας πιστέψω. Μόνο πρέπει να μου πητε καθορά όσα μου φαίνονται άκόμα κάπως υπερδεμμένα. Για ποιό λόγο εμπιστεύθηκε σε σας και όχι σε κανέναν άλλον τό παιδί, ό Γιάννης ; Και ύστερα ποιός είναι αυτός ό Γιάννης ;

— Ήταν ένας μινιαδός. Φίλος του μακαριτη του άντρα μου. Τόν έλεγαν Γιάννη "Άλφάνη. Τόν είχα γνωρίσει εκεί πέρα στην "Αμερική.

— Και αυτός σας παρέδωσε τό παιδί ;

— Ναι, ήρθε μία μέρα και με βρήκε και μου ειπε πώς αν θέλω να κερδίσω κάμποσα παραδάκια και να γυρίσω στον τόπο μου χωρίς να δώσω δεκάρα από την τσέπη μου, είχε να μου προτείνη μία καλή δουλειά.

— Έγώ εκείνον τον καιρό είχα χάσει τον άντρα μου, και καθώς σας ειπα και πρωτότερα, δέν με σήκωνε τό κλίμα του "Αγίου Φραγκίσκου. Γι' αυτό δέχτηκα.

— Κοντοστάθηκε μη ξέροντας αν έπρεπε να πη παρακάτω. Μά ό Καζιμίρ τής έκανε νόημα να προχωρήση.

— Έίχα βάλει όρκο, ψιθύρισε ή Όνωρίνα, να μη φανερώσω αυτά τά πράγματα ποτέ σε κανένα.

— Είσαστε ελεύθερη να μην τό πητε αν δέν θέλετε. Έγώ όμως έχω σημειώσει στο κατάστιχό μου τό όνομα και τό μέρος που γεννήθηκε τό παιδί. Και άπόψε θα τηλεγραφήσω στον "Άγιο Φραγκίσκο.

— "Όχι, όχι, φώναξε ή γριά, θα

σας πώ όλα όσα ξέρω. "Αφου' μάλιστα δέν έκανα και τίποτε κακό και αν δέν μιλήσω στο τέλος θα βρω και τον μπελά μου. Λοιπόν να τί μου πρότεινε ό Γιάννης : Πώς του είχαν εμπιστευθεί την κόρη ενός έκατομμυριούχου άμερικάνου για να την φυλάη. "Ο πατέρας της ήθελε πώς θα του την κλέψουν οι γκαγκστερς, που κάθε μέρα του έστελναν άπεληγητικά γράμματα. Είχαν κιόλας δώσει στους κακούργους ίνχ σωρό χι-

"Ήρθε να ιδή πόσα λεφτά κού' βεις εις γελώντας ό πεταλωτής."

λιάδες, ξέρω γώ πόσα : μά και με τούτα άκόμη που είχαν πάρει δέν τους άφηναν ήσυχους και όλο τους φοβέριζαν και γι' αυτό πήραν την άπόφαση να διώξουν τό κορίτσι τους από την "Αμερική. Έγώ λοιπόν δέν είχα παρά να την πάρω μαζί μου και να την φέρω στην Εδρώπη και να κάνω όλον τον κόσμο να πιστέψη πώς είναι άνιψιά μου.

— Και τό δεχτήκατε ;

— Στην αρχή δέν ήθελα, γιατί τά χρήματα που μου έδιναν μαζί με τό εισιτήριό μου, δέν μου φαίνονταν άρκετά για να φορτωθώ κι' ένα μικρό παιδί στην ράχη μου. Δέν θα σας κρύψω κιόλας πώς φοβόμουν μήπως έχω τίποτε μπλεξίματα με την άστυνομία και γι' αυτό δέν έλεγα τό ναί.

Μά ό Γιάννης μου ειπε πώς αυτό που θα κάνω θα είναι καλό πράγμα. Μου υποσχέθηκε πώς ό πατέρας του παιδιού θα μου στέλνη κάθε μήνα χρήματα με άνθρωπο δικό του και πώς όταν θα τό ξανάπαρνε θα μου δινε τόσα που να περάσω πλούσια όλη τή ζωή μου. Τί τά θέλετε, από τό ένα μέρος ή καλή μου ή καρδιά κι' από τό άλλο μέρος ή έλπίδα να έξασφαλίσω κι' εγώ τά γεράματά μου. Ή έκαναν στο τέλος να πώ τό ναί.

— Χμ, έκανε ό Καζιμίρ με κάποια δυσπιστία, κι' ύστερα ;

— Ύστερα, τίποτε, καλέ μου κύριε. Από την ήμέρα που γύρισα πίσω δέν είδα ούτε ένα δολλάριο από τους πλούσιους εκείνους και ή μικρή,

μου έμεινε στην ράχη μου. Τό ξέρω βέβαια πώς θα έπρεπε να πάω στο πραξενείο ή στην άστυνομία και να βγάλω από πάνω μου όλον αυτόν τον μπελά. Μά με τό σήμερα και με τό αύριο όλο κι' έκανα όπομονή και περίμενα μήπως φανερωθούν ό πατέρας ή ή μάνα του παιδιού για να τό πάρουν πίσω. Όπως μου είχε πει ό "Άλφάνης. Από τό άλλο μέρος, βλέπετε, δέν ήθελα κιόλας να πών χαμένοι όλοι οι κόποι και τά έξοδα που είχα κάνει όλα αυτά τά χρόνια για ν' άναστήσω τό κοριτσάκι.

— Πολύ σωστά, έκανε ό δημοσιογράφος.

— Τώρα όμως την έχω πιά βαρεθή όλη αυτή την ιστορία σας τό λέω καθαρά. Κάνετε και σεις, τι νομίζετε.

(Άκολουθεί)

KIMON AAKIANZ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗ

Κι' αν της θάλασσης το κύμα... Με δρομή στο βράχο σπάσει...

Θ' άρθη μέρα που το κύμα... Σά σὸ χῶδι ἀπαλό...

Θ' άρθη μέρα που τ' άγέρα... 'Η αϊθέρα πνοή...

Γι' αυτό ἄς μὴ σὲ τρομάζουν... Τρικυμίες δυνατές...

Δουλά Γ

ΗΡΘΕ Η ΑΝΟΙΞΗ!

'Ήταν άρχές τοῦ Μάρτη, όταν ὤστε-ρα ἀπὸ πολλές ἡμέρες κακοκαιρία...

'Ἐβλεπε τὸ μυριόχρομα πουλιό τοῦ οὐρανοῦ... Πόσα πράγματα λένε οἱ τρέσις αὐτές...

Κι' ὅμως καὶ μᾶς ἔλεγε πὼς ἦρθε ἡ άνοιξη... 'Ἐτσι κι' ἡ άνοιξη ἔχει μέσα της τὴ ζωή...

κορύφωμα τῆς δόξας, τὸ ξενίθ, γι' αὐτὸ διαρκεῖ και λίγο.

Μά εἶναι τόσο ἐπιθυμητὴ ἐποχὴ, πού τί δὲν θυσιάζει κανεὶς γιὰ νὰ φτάσει ὡς ἐκεῖ.

Τὸ καλοκαίρι, γιὰ παράδειγμα, πού εἶναι στους περισσότερους και προπαντὸς σὲ μᾶς...

'Ἡρόθε λασιὸν ἡ άνοιξη, ἡ πιὸ ὀραία, πιὸ ἀγαπημένη ἀπ' ὅλες τῆς ἐποχῆς...

Δοξασμένο 'Αρωστηρί Β

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

'Ο χαρταετὸς περῆφανος, λαμπρὸς, πράσινος, κίτρινος, γαλάτιος, ἀνέβαινε γοργά γοργά...

'Απὸ κάτω τὸ παιδί ἐθαροιστημένο μετὸ βλέμμα καρφωμένο σ' αὐτὸν κοίταζε...

'Ἐβλεπε τὸ καλύβι τοῦ φτωχοῦ και τὸ παλάτι τοῦ πλοῦστου κι' ἔλεγε πὼς τὸ ἀνάκτορό του, ὁ οὐρανός, ἦταν ἀμέτρητες φορὲς πιὸ ὀραίο.

Πέρασαν ὄρες, ἑπτασ ἀγέρας, κόπηκε ὁ σπάγγος κι' ὁ περῆφανος ἀέτος κατάντησε σὲ στενοσόκικο μᾶς φτωχοσυνοικίας...

Μὴν ἀγορεύς, ἀγαπημένη μας άνοιξη, μὴν ἀγορεύς. Δοξασμένο 'Αρωστηρί

Γέροι, νέοι, παιδιά σὲ περιμένουν δ-λοι ἀνυπόμονα.

'Ἐλο γρήγορα νὰ σκορπίσης τὴν εὐ-τυχία σὰ κουρασμένα πρόσωπα τῶν ἀνηρόπων.

Χωρὶς ρούχα, χωρὶς σκεπάσματα, χω-ρίς στέρη γυρίζον στους δρόμους και ταουρουρίζον ἀπὸ τὸ κρύο και νοσταλγοῦν τὴν ὀραία άνοιξη.

Τὰ φυλλάρια και τὰ ἀνθη θά προβάλλουν πολύ πάλι ὕπερθεν και εἰθαροιστημένα ἀπάνω στους ξερούς κλάδους...

'Ολοι οἱ γέροι θά ξαναβιάσουν μετὸν ἐρχομό σου. Σάν μαρὰ θά τρέχουν ἀπὸ δὴ και ἀπ' ἐκεῖ και θά θαυμάζουν τὰ κάλλη σου.

'Ἐστρελλαμένες θά τρέχουν οἱ κοπέ-λες, μαγεμένες ἀπὸ τὰ χτυπητὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν...

Μαζὶ μετὸν ἐρχομό σου θ' ἀρχίσουν κι' οἱ ποθητὲς ἐκδρομὲς τῶν σχολείων και τὰ παιδάκια θά θά ἔξερουν πὼς νὰ σ' ἐθαροιστήσουν...

'Ακόμα και τ' ὀρνάκια θά νοσταλγοῦν τὸν ἐρχομό σου. Σάν καιπάνες χαρμῶνες θά ἤχουν τὰ κουδουνάκια τους...

Κι' αὐτὲς περῆφανες, ἀπὸ τὰ ἔφη και εἶχε ἀνεβῆ σὰ νὰ μὴ ἤξερε πὼς ἦταν γραπτὸ του νὰ ξανακατεβῆ ἔκανε βόλτες.

Τὰ χελιδόνια και τ' ἄλλα πουλάκια θά πετοῦν εἰθαροιστημένα και τὸ κελαι-δημά τους θά ἀνεβαίνει σάν προσευχὴ στὸν οὐρανό.

Εἶσαι ἡ ἐποχὴ που φέρνεις εὐτυχία στους ἀνηρόπους. Θά βγάλεις κάθε λύπη ἀπ' τῆς ψυ-χῆς τους.

Μὴ διατᾶξεις νὰ εἰθης, μὴν ἀγορεύς. Οἱ ἀνηρόποι μετὸν γὰρ και γέλια θά σὲ ὑποέχθουν και μετὸν κλάδους ἀντι-σμένους θά σὲ στεφανώσουν.

Μὴν ἀγορεύς!!! Μικαῖλα Β

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συζητητὸν μεταξὸ τους μερικοι μα-θηταί:

Νά ποῦμε στὸν καθηγητὴ μας νὰ πᾶμε ἐκδρομὴ, ὅπως τοῦχαμε καί. 'Ἄν μᾶς πῆ ὄχι, νὰ τοῦ ποῦμε πὼς ἔχουμε ἐτοιμασίαι τὰ φαγητά μας και δὲν μπο-ροῦμε νὰ τὰ πετάξουμε...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

'Αθήναι 42 ὀδὸς Ἐδριπίδου τὴν 15 Μαρτίου 1988

ἘΝΑ ποίημα τῆς Γούλας Παπαχρονο-πούλου, «'Ονειρα», πού δημοσιεῖθηκε σὲ προηγουμένο φυλλάδιο, ἔχει δημοσιευθεῖ και σὲ κάποιο φυλλάδιο τοῦ 1987...

Θυμᾶμαι ἐκεῖνα πού εἶπα γιὰ τῆς Μικρῆς 'Αγγελίης σὲ προηγουμένο φυλλάδιο. Στὸ ἔθη τῆς θέλαι εἰρηναίης, εὐγενίης, πολι-τιμῆς. 'Ενα συναδελφικὸ πειραγματᾶκι...

Τὰ πάντα αὐτὰ πειραγματᾶκια ἦταν τελευταία σὲ τὸν ὄλογο ὁ κόσμος διαμαρτυρόταν. Γι' αὐτὸ πῆρα τὸ μέτρο νὰ μὴ δημοσιεύω σὲ τῆς πᾶρὰ εἰρηναίης «καλλιτέρα νὰ μᾶς...

Ὅλοι οἱ γέροι θά ξαναβιάσουν μετὸν ἐρχομό σου. Σάν μαρὰ θά τρέχουν ἀπὸ δὴ και ἀπ' ἐκεῖ και θά θαυμάζουν τὰ κάλλη σου.

Ἐστρελλαμένες θά τρέχουν οἱ κοπέ-λες, μαγεμένες ἀπὸ τὰ χτυπητὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν, μὴ ἔξεροντας ποιὸ νὰ πρωτομαξέψουν.

Μαζὶ μετὸν ἐρχομό σου θ' ἀρχίσουν κι' οἱ ποθητὲς ἐκδρομὲς τῶν σχολείων και τὰ παιδάκια θά θά ἔξερουν πὼς νὰ σ' εἰθαροιστήσουν...

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

Μὴν ἀγορεύς!!! Μικαῖλα Β

Πολὺ σωστὲς οἱ παρατηρήσεις σου, Με-λέαγγε, πᾶνω στις ἀπαντήσεις τοῦ τελευταίου Διαγωνιστοῦ τοῦ Μάρτη. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού τὰ περισσότερα παιδεία προτι-μοῦν κοινωνικὰ μυθιστορηματᾶ σάν τοῦς «'Αθλίους»...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο πέρασε ἕνα ζη-τιανό και τὸν πῆρε σὲ φτωχοκάλυβο του σάν ζῶπατο μεγάλης νύχης.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς, πού τὴ νο-σταλγεῖ κανεὶς ἕνα τὴν ἀφήσει, δὲν πε-στεύω νὰ εἰθαροιστᾶται οἱ διαγωνισμοί. 'Ὡς ἀνάμνηση, εἶναι κι' αὐτὸ ὀρατο μετὸν ἀγωνίης, τῆς συγκινήσεις τους και τῆς χα-ρῆς τους.

Μαγιάη 'Ελλάς, συμμορφώθηκα. Διαβί-δασαι, σὲ παρακαλῶ, τὰ ἐγκάρδιά μου συγ-χρητηρήσαι στὴν ἀγαπητὴ μας φίλη. Δὲν...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο πέρασε ἕνα ζη-τιανό και τὸν πῆρε σὲ φτωχοκάλυβο του σάν ζῶπατο μεγάλης νύχης.

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

Καίρω πολὺ, Πρῶτος τῆς 'Ελευθε-ρίας, πού ἀποφάσισαι νὰ μοῦ γράψης τακτικᾶ. 'Ἐχῆς ὀκειο μετὸν φασοκόκκαλο...

τογραφία δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ δημο-σίευση, ἀλλὰ σὺτε νὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω μὲ πῶρ, ἐκτός ἀν σταίης κανένα νὰ τὴν πάρης. 'Η ὀρθὴ γραφὴ εἶναι πλεόνειπ-περιηπείσσια, ὄλα με γιᾶτα. ἀπὸ κα-κὴ συνήθεια μόνο γράφουμε σερίγγη-περιηπείσσια.

Δόλα 'Ἰλινα, σ'εθαροιστῶ πρῶτα-πρῶ-τα γιὰ τῆς εὐχῆς πού τῆς ἔχασαι στὴν ἀρχὴ και τῆς ἔγραφαι σὲ τέλος. 'Ἐπειτα σὲ συγγαίρω γιὰ τοῦς ἰκανοποιητικὸς θα-θμοῦς. 'Απὸ τῆ μαθητικῆ ζωῆ, πού τὴ νο-σταλγεῖ κανεὶς ἕνα τὴν ἀφήσει, δὲν πε-στεύω νὰ εἰθαροιστᾶται οἱ διαγωνισμοί.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο πέρασε ἕνα ζη-τιανό και τὸν πῆρε σὲ φτωχοκάλυβο του σάν ζῶπατο μεγάλης νύχης.

Ο ΚΩΣΤΑΡΗΣ ΘΕΑΒΙ — Ο ΚΩΣΤΑ-ΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΑΒΙ

'Απὸ τὸ ἔργονομο φυλλάδιο, μ' αὐτὸν τὸν τίτλο, ἡ Κυρά-Μάρθα ἀρχίζει ἕνα νέο μεγάλο ἀνάγνωσμα γιὰ τὰ μικρὰ διακλα-σσοῦλα, πού θά βρατάξῃ ἕνα ὄλο τοῦ χρό-νου. Εἶναι χαρτωμένο. 'Τὰ μικρὰ μας θά διακασέσουν πολύ μετὸν Κωστακή και μετὸν Κωστακή ἀπὸ τῆς ἀναπονηρία θά περιμένουν καθ' ἔεθρομᾶθα τὴ συνέχισαι.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δισυπόστατος, ἄ. (—). Ἐργάνη, κ. (ΚΣ). Μπαλέσσα, κ. (...). Φασιολάτης, κ. (ΒΣ). Αβυκὴ Στελ, κ. (...). Εἰρή Φέλινα, κ. (...). Γόντ 13, ἄ. (ΑΝΩ). Μπαμποῦ, κ. (ΒΚ). Εὐα-γόρας, ἄ. (...). Παῦλος Ντόρης, ἄ. (Σ.). 'Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Δο-ρελάτ, κ. Δοξαμένη 'Υδρα, κ. ΣΑΛΑ, ἄ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορριπτόνται: «'Εκπίδες» τοῦ Με-λέαγγου. Αλθαομένο σὲ μέτρο. Μερικοι χαρακτήρισμοι ἀταίριαστοι. 'Ἐφ' ὅσον γυα-λίςαι τὸ χόρτο δὲν μπορεί νὰ εἶναι θολό. 'Αλλωστε, θολὸ χόρτο λέγεται ποτέ; 'Ἄ-μα: θολὰ νερά, θολὰ δάχρυμα, γενικά τὸ ἐ-πίθετο «θολός» ταίριαζει σὲ κάθε τι θρό, ὄχι ὄμως σὲ χόρτα. 'Ἐχῆς ποῦ πάντα γιὰ τὴν κορολοεῖται. Μόνο εἶσαι θά γίνη τοῦ γράψμοῦ σας καθαροῦ, νοητοῦ και πραγμα-τικᾶ πλοῦστο. Εἰθερη θά εἶναι. ... ἀκατα-λαβίαστον, φραστικᾶ χωρὶς νόημα. — 'Ἔχι, μὴν ἔρθης» και ἄλλα διὰ ποιήματα τῆς Ἐθτυχίας. Στὸ θεῖταρο ἔρρηκα μόνο και ἐπειτα γιὰ τὸν ἀνικανονικό, εἶδα ὄμως γιὰ τὸν ἀνικανονικό. Τὸ πρῶ-τό ἔχει ἀρκετὰ μετρικᾶ λάθη και χαρμω-δῆς ἀλλὰ αὐτὰ θά παραβλεπῶναι ἀν δὲν ἦταν τὸ θέμα του μακᾶροτο. Διῶχῆ τοῦ Χάρου (1) ἀπαρῆμῆναις συγχορῶναι τῆς συμ-φορῆς τῆς στῆς ὀποιῆς, φανταίαι, βρεσκοι ἰ-δικίτηρ ἐθαροιστῆρη ἄφω τὴν «θαροιστῆρη ἡ συντροφικᾶ τῆς πηγωνιάς». Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, παιδί μου, χάρηκα ἄλλα θέ-ματα πὸν ταίριαζαί μετὸν τὴν ἡλικία σας, ὁ-ταν μάλιστα ἔχῆσαι τὸ ὀρατο ψευδώνομο «Ἐθτυχίαι»:— Στὸ κῶλσμα τοῦ νεροῦ τῆς ΔεϿῆας. Καλῶ, ἀν και φτωχὸ στὴν ὀμοι-οκαταλήξαι και στῆς ἀκφραστικᾶ πὸν χροί-μοισαι. Τὸ τρίτο τετρατάχο δὲν μπορεί νὰ διορθώθῃ κάπως και νὰ ξαναταλῆ; 'Υ-πόχρηαι μὲ ἄλλῃ «τραβῆξαν στᾶ. ... τρεῖ-δι (!)» πού δὲν τὴν βράζω μετὸν ὀπωδῆσῆσαι θέλαι ἄλλαγμα ὄπως κι' ὀ τελευταίος σῆ-χος, γιὰ τὸ δὲν ὀρνεταί κανεὶς στῆς ἀνα-μνήσῆσαι. — Θά ἐθακολοῦθῆσαι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Μάγνη* (τὸ «κόκκινο» ψευδώνυμο δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπαραίτητο· τὸ ἀπαραίτητο εἶναι νὰ σημειώνεται πάντα κοντὰ στὸ ὄνομα, ἀδιόφορο μὲ τί χρώμα μαλάκι· ἔλαβα τίς λύσεις καὶ περιμένω) *Σταύρου Φούντου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μποροῦσας νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς, ἀραιότερα τὸ χειμῶνα πὸς ἔχεις μαθήματα, καὶ συχνότερα τὸ καλοκαίρι· τὸ βιβλίο τοῦ Μπάρι θὰ τὸ λάβουν ἔτσι, ἐπλήρωσαν, ἐντὸς τῆς προθεσμίας, συνδρομὴ ἑτησίαν) *Ἀνναπέλλαν* (σοῦ τὸ ἐνέκρινον κ'· αὐτὸ· σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ λαν καλῶς καὶ τὰ ἄριστα πὸς πήρες στοὺς διαγωνισμοὺς) *Μικρὸν Κόμητα* (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινον βέβαια ἔπρεπε νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, κ' ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς πὸς πήρες στοὺς διαγωνισμοὺς· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) *Ἀσπὴν τοῦ Κήπου* (αὐτὸ σοῦ ἐγκρίνω· γιὰ λυσοῦχαρο θὰ στείλῃς δρ.β,50 ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου) *Βασίλειον τοῦ Χριστοῦ* (σοῦ τὸ ἐνέκρινον ἄλλη φορὰ, τὰ κομμάτια σου νὰ τὰ γράψῃς σὲ χωριστὸ χαρτί, ὅχι στὸ ἴδιο τοῦ γράμματος σὲ συνέχεια) *Στέφανον τῆς Δόξης* (τὸ γράμμα τῆς 28 Φεβρουαρίου τὸ ἔγραψες βέβαια πρὶν ἰδῆς τὴν ἀπάντησή μου στὸ προηγούμενόν σου νομίζω πὼς τώρα πιά δὲν ἔχεις τὴν ἰδέαν πὼς εἶναι «ἐκτεθειμένον»...) *Βαρκούλαν τοῦ Νεῖλου* (ναί, τὸ εἶχα ἐσχάσει πὼς εἶχες πάρει καὶ ψευδώνυμο· ἀλλὰ μπορῶ νὰ τὰ θυροῦμαι ὅλα; τὸ λάθος εἶναι δικό σου, πὸς ἔχασες νὰ τὸ σημειώσῃς στὸ γράμμα σου, κοντὰ στὸνομά σου, ἐνὼ ἔπρεπε νὰ εἶναι δύο φορές· κ' ἀπὸ πάνω, στὴν ἐπικεφαλίδαν, καὶ κάτω, στὴν ὑπογραφή) ἔτσι δὲν λέει ὁ Ὁδηγός;) *Ἐλντοράντο* (σοῦ τὸ ἐνέκρινον εἶναι βέβαια ξενικό, ἀλλὰ ὅχι καὶ βάρβαρον· ἔνοινα σου καὶ δὲν εἶχα ἐσχάσει, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα) *Φαίδοντα* (ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ) *Χρυσόθεμιτ, Χριστομένην Ἐλάτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβαν μετὰ τὴν 10 Μαρτίου θάπαντῆσιν στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 294ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

201. Δεξιγράφος

Τὸ πρῶτον αἰτιολογικὸ
Στὴ γλῶσσαν τὴν ἀρχαίαν·
Τὸ δευτέρου μου, οὐδέτερον,
Σημαίνει—καὶ στὴ νέα—
"Ὅ, τι· ναί· κάτω ἀπ' τὸ νερό·
Ἄλλὰ στὰ δύο, ἐνωμένα,
Λουλουδί βλέπω κ' ἀποροῦ.

202. Στοιχειόγραφος

Τοῦ Αἰγαίου κάποιον νῆσον
Ἄν τὴν ἀποκεφαλίσω.
Θὰ τὴν κάνω αὐτὴ τὴν ὄρα
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώρα.

203. Τονόγραφος

Γιὰ νὰ μ' εὐθῆς, φίλε λύτα,
Στὰ κοινὰ ῥήματα κοίτα.
Μ' ἂν τὸν τόνο μου ἀνθράσῃς,
Πρέπει νὰ ζητωκραυγᾷς.

204. Ἀίνυγμα

"Ἄν κ' ἡ ἴδια λέξη μένει,
Τρία πράγματα σημαίνει.
Στὴν Ἀσία εἶνα βουδόν,
Ζῶο χεῖρισμο τρανόν,
Καὶ λαμπρὸν ἄστερισμό.

205. Δικτυοτόν

* * * * * = Φίλη τοῦ Περικλέους.
* * * * * = Ἀριτωα.
* * * * * = Μακεδονικὸν ὄπλον.
* * * * * = Βυζαντ. αὐτοκράτειρα.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

206. Κρυπτογραφικόν

12341567 = Ἐπιθήτον λεγόμενον διὰ
2342 = Εὐχῆ. [δένδρα.
35317 = Ἀθάνατον ποιήμα.
4231 = Συγγενής.
5231 = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
671317 = Προφήτης.
72517 = Φωτεινόν.

207. Μισαὶ λέξεις

Αἱ κάτωθι λέξεις εἶναι κομμένα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Ζητεῖται νὰ συμπληρωθοῦν οὕτως, ὥστε τὰ ἄρτια τῶν προσθετέων τμημάτων νὰ ποταλεοῦν ἀρχαίον τραγικὸν ποιητὴν:
πυρ — να — ἄσα — σοδ — θρησ — κοί — κε — θρα.

208. Ἐπιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἄκρο· στιχίδος.

* * * * * Τὰ ἄρτια καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων νὰ ταθοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἑνωτικῶν ἀστερισκῶν * * * * * —ἀνὰ ζεύγη κατὰ σειρὰν καὶ πάντοτε ὀριζοντίως— ὥστε νὰ ποταλεοῦν Ἐπιγραφή (ἀρχαίον ῥητόν) τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
1, Οὐδέτερον δεκτικῆς ἀνεωνυμίας·
2, Θηρίον ἀνήμερον·
3, Μέρος τοῦ ἄνθους·
4, Στοιχεῖον τῆς φύσεως καίον·
5, Δημοφιλῆς κωμικός, ἥσθητ' τοῦ κινήματογράφου·
6, Ὁ θεὸς τῶν Τούρκων·
7, Σύγχρονος πολιτικὸς τῆς Τουρκίας (προϋπουργός)·
8, Βαθὺς ἕπνος καὶ ἰχθύς·
9, Πρωτεύουσα μεγάλῃς νήσου τοῦ Αἰγαίου·
10, Παιζέται μὲ παιγνιόχαρτα (ξένη λέξις).

209. Ἐλλειποσύμφωνον

ω-οιω-οια Ἀθήν

210. Γρῆφος

τον αγ
* Ἄν τεν τον αγ αγ
δρῶ Νῶο πα Η φῶς.
τον τον αγ αγ
τον αγ Χαμαίλων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 1.

1. Δόνιφον (Δόν, ἴφ, ἄν).—2. Μύγα (μῆ, γᾶ).—3. Ἀλέκτωρ Ἐκτωρ.—4. Ρόμβρος—δμβρος.—5.

ΡΑΚΟΣ 6. ΙΟΥΡΑΝΗΣ (ἴονις, Ρο-
ΑΘΗΝΑ δανός, δίνη, ἄρθη, Νη-
ΚΗΤΟΣ ρης, Ἡρατόν, Σαρθη-
ΟΝΟΜΑ νία).—7. Π. Διὰ τοῦ Α·
ΣΑΣΑΣ Ἀσουλία, Ἄλις, Ἄλμα,
Μῆλος, πινυαλίς.—12.

ΜΑΝ-ΑΒ=Μολὸν Λαβὲ (Μαίανδρος,
Λεῖψη, Νίνος, Λίβαι, Βεζούβιος).—13.
Γηράσκω ζεὶ διδασκόμενος.—14. Ἄμ-
μες ποκ' ἤμεις ἄλιμοι νεανίαι (α μ' ες, πῶ, Κίμ' ες αλ, Κύμη, Νέα, ντ, ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—260]

Μόννα Βάννα, ἡ Μάρθα κ' ἡ Ἑλλη προχθὲς μόλις ἔφθασαν στὴν Πόλη. Μοῦ εἶπαν πολλὰ γιὰ σένα. Γιὰ τὸν χαρτοκοπητήρα, ὅμως... οὐδαίς λόγος.
Νινέττα

[ΑΗ'—261]

Μεσοεντές, γιατί δὲν ἀπάντησες στὰ δύο μου γράμματα; Μήπως πρέπει ν' ἀλλάξῃς φίλη καὶ διαθῆναι;
Κόμης Μοντεχεχότος

[ΑΗ'—262]

Ανταλλάσσω τοσεῖα, μὲ διαπλοασόπουλα ἐπαρχίων, ἐξωτερικῶν: Ἠλιάν Γαλανόν, τέρμα ἀδοκίμητων Κούτσουαρίου, Πειραιῶ, διὰ (ΟΚ).
Δευκὴ Σιέλ

[ΑΗ'—263]

Μεγάλη μου εὐχαρίστηση νὰ λάβω ἕνα γραμματάκι ἀπὸ τὸν Βολιώτικον καὶ λαριστικὸν διαπλοασόκομο. Γράφαις: Δημήτριον Γεωργίου, Ἰάσονος 44, Βόλον, διὰ Γόνην 13.
Γόης 13

[ΑΗ'—264]

Θλιμμένο Χαμόγελο, περιμένο γράμμα. Στρώστε λουλούδια γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Γόης 13.

[ΑΗ'—265]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ Διαπλοασόκομο! Δοσε: (ΑΗ'—9). Σπεύσατε!
Συριαδὸς

[ΑΗ'—266]

ΑΠΟΤΒΛΕΣΜΑΤΑ «Διαγωνισμοῦ Τοπειών»: *Βραβεῖα*: Πρῶτον: *Κίτρινη Ἀράχνη*. Δεύτερον: *Εὐάνα*. Τρίτον: *Μεγάλη Ἰδέα*. *Ἐπαινος*: Κοσμωκράτωρ, Ἀελλὰ, Δευκὴ. Ἄθρονος ἕποση-ρῖζικτας ὑπερευχαιριστῶ.
Συριαδὸς

[ΑΗ'—267]

Ηχος πλάγιος τρίτος. Θεωρῆς Ζηομάτος, ἰδὸν ὄφρανον κολοκῦθι κατέπασε καὶ διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά του, αἱ δέ: Κλό Κλό, Δορλαδί, Γαλιάνδρα, Μιμοζα, Ἐρμίνω, Πατατράκ, Ἄλκυονίς... ἐπὶ τὸν ἱματισμόν του ἔβαλον κλήρον... στὸ ΛΥΚΕΙΟ (141)
ΜΕΦΙΣΤΟΣ

[ΑΗ'—268]

Εἰσῆλθον εἰς ἀλλογόν μας: *Θαλασοκράτωρ, Μίφιτος, Μεγάλη Ἰδέα, Σίλλερ*.

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΗ'—269]

Κυρίαρχε Διαπλοασόκομο, σοῦ ἀπονήμω τίτλην *κεραμίδοεισεγράκτορος*! Γιὰ τίς ἀπικτυεῖς ἀποκαλύψεις σου!
Θαλασοκράτωρ

[ΑΗ'—270]

Γκλόρη καὶ Ντανιέλ Νταριέ, Μεγάλη μου εὐχαρίστηση ἕνα γραμματάκι σας. Νὰ περιμένω; Δοσε μου [ΑΖ—622]. Βολιώτικη Συμμαχία σοῦ κροῦσὸν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Ἐννοσοῦμαθαι;
ΟΠΑΔΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΥ

[ΑΗ'—271]

Διαπλοασόπουλα-ες, ἀλληλογραφῶ Γαλλικά. Ἐνα γραμματάκι σας θὰ μὲ γέμῃς χαρὰ. Νὰ περιμένω; Δοσε: [ΑΗ'—111].
ΚΑΣΤΡΙΝΗ

[ΑΗ'—272]

Γαρόφυλλο: Μελαχροινή, κάστανὰ μᾶτια, καρδιά χρυσή, ἀνάστημα μέτρον, εὐθυμὴ καὶ γαλαστή, ψυχὴ ποιητικὴ, φίλη ἀφροαιμένη καὶ πιστή.
Τὸ περιμένω, Νατάσσα μου;
ΚΑΣΤΡΙΝΗ